

De Paardenfluisteraar

Cyprians terugkeer

Gina Mayer

De Paardenfluisteraar
CYPRIANS TERUGKEER

Gina Mayer

Vertaald door Ans van der Graaff

P E L C K M A N S

De Paardenfluisteraar
Cyprians terugkeer
Gina Mayer

Vanaf 10 jaar

© 2025, Gina Mayer en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Pferdeflüsterer-Academy – Cyprians Rückkehr*
© 2021 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Pelckmans Uitgevers
Omslagbeelden & illustraties: Shutterstock / © Creative Travel Projects,
© BGSmith, © Kseniia Perminova, © OlesyaNickolaeva, © Paganin;
Adobestock / © Arijia; iStock / © Parfonovaluliia
Vertaling: Ans van der Graaff Vertaalservice
Zetwerk: www.intertext.be

D/2025/0055/89
ISBN 978 94 6383 649 4
NUR 283/284
THEMA YFP, YFM, YNNJ24, 5AL

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6383 946 4

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 instagram.com/pelckmans.be

Hij stond nu soms een halfuur te doezelen. Overdag, maar ook 's nachts. Met zijn ogen halfdicht, zijn hoofd omlaag, stond hij daar. En hij vergat zichzelf en al het gevaar. Als er onverwacht iemand naderde, kromp hij nog steeds in elkaar. Maar hij raakte niet meer in paniek.

Soms ging hij zelfs liggen en sluimerde wat met zijn ogen open. Een deel van hem bleef altijd waakzaam, maar dat deel was elke dag iets minder actief.

De slechte tijd was als een fel licht dat zich steeds verder verwijderde. Hij droeg de tekens ervan nog op zijn huid. Wanneer het weer omsloeg, had hij last van de littekens.

Hij besteedde er nauwelijks nog aandacht aan.

1

Shaman stond met zijn hoofd hoog opgericht bij het hek toen Zoë naar de wei liep. De grote zwarte mustang leek het altijd te voelen wanneer Zoë zijn kant op kwam. Ze hoefde hem in elk geval nooit te zoeken in de grote wei wanneer ze met hem wilde gaan rijden.

‘Hallo, lieverd.’ Ze opende het hek van de wei en begroette de hengst met een knuffel.

Terwijl ze haar hoofd tegen de glanzende hals van het paard legde, ademde ze de onmiskenbare geur in die Shaman verspreidde. Die geur deed haar aan het voorjaar denken, dat helaas nog ver weg was.

Het was al half maart, maar de wei waar de hengsten en ruinen stonden, was nog voor een groot deel met sneeuw bedekt. ’s Nachts daalden de temperaturen nog steeds tot onder de min twintig en ook overdag kwamen ze nog niet ver boven het nulpunt uit. De winter was

lang en streng in het noordwesten van Canada, waar Snowfields Academy gevestigd was en waar Zoë nu al bijna twee jaar les volgde.

De sneeuw was de afgelopen weken in elk geval een beetje gesmolten, zodat ze eindelijk weer buitenritten in het woud konden maken. En dat was precies wat Zoë nu van plan was.

‘Kijk eens wat ik heb meegebracht.’ Ze haalde het touw uit haar zak en liet het aan Shaman zien, die meteen zijn oren rechtte.

Wanneer Zoë met Shaman ging rijden, gebruikte ze geen hoofdstel of zadel. Shaman had niet graag een bit in zijn mond en Zoë had geen teugels nodig om hem te leiden. Shaman en zij hadden elkaar vanaf het allereerste begin intuïtief begrepen.

Toen ze de hengst het touw om de hals legde, voelde ze een zachte aanraking in haar rug. Ze draaide zich om en zag Tom staan, de kleine tinker, die ongemerkt dichterbij was gekomen.

Tom was van Zoë. Ze had hem een jaar geleden gekocht, maar was te groot om op hem te rijden. Daarom liet ze een medeleerlinge op hem rijden. Maar helaas had Evi de school een paar weken geleden verlaten en was ze teruggegaan naar Duitsland. De prestatiedruk op het elite-internaat was haar te veel geworden.

‘Zo, deugniet!’ Zoë woude Tom door zijn manen.

Ze had zoals altijd een slecht geweten wanneer ze de tinker zag. Sinds Evi weg was, had ze zich eigenlijk veel meer met hem bezig moeten houden. Maar naast school, de lessen in Natural Horsemanship en de rijlessen, die de paardenfluisteraars ook moesten volgen, bleef er gewoon te weinig tijd over voor de kleine tinker.

Tom snoof en duwde zijn neus tegen haar broekzak. Ze haalde er een stuk wortel uit en gaf het aan hem. Hij at het op en wilde meteen meer.

‘Meer heb ik niet.’ Zoë aaide over zijn hals en wilde zich weer omdraaien naar Shaman, maar nu liet Tom zijn tanden zien en hinnikte luid. Daarna duwde hij zijn zwart-wit gevlekte hoofd tegen Zoë’s schouder.

‘Nu is het genoeg!’ Ze duwde hem vastberaden weg. ‘Genoeg, zei ik.’

Tom begreep meteen dat ze het meende. Hij liet zijn hoofd hangen en schraapte verlegen met zijn voorhoef in de sneeuw, maar Zoë reageerde niet.

Het was voor het eerst dat Tom zo opdringerig was geworden. De tinker werd door alle leerlingen van de Snowfields Academy verwend en had echt iemand nodig die hem zo nu en dan terechtwees. En dat was natuurlijk haar taak.

Shaman stootte een rollend geluid uit. Het klonk alsof hij zijn keel schraapte.

‘Ik kom al.’ Zoë greep het touw vast en wilde zich op

zijn rug zwaaien, maar hield in toen ze een snerpende stem hoorde.

‘Wacht, Zoë!’

Het was mevrouw De Cresco. Even kwam Zoë in de verleiding om gewoon op te stijgen en weg te galopperen. Ze kon de plaatsvervangend directrice van de school niet uitstaan, en dat gevoel was geheel wederzijds.

‘Wat is er?’ Zoë sloeg niet op de vlucht, maar draaide zich om naar de lerares, die met grote stappen over het pad in haar richting kwam lopen.

Ondanks de lage temperatuur had Ellen de Cresco geen muts op. Haar asblonde haar was in een strakke knot vastgemaakt. Ze was niet opgemaakt en droeg een donkerblauwe donsjas bij de witte rijbroek, die zoals altijd smetteloos zuiver was. Net als haar glimmende laarzen.

Zoë vroeg zich af hoe de lerares dat toch voor elkaar kreeg. Sinds ze hier op school zat, had ze nog nooit een vlekje op de kleren van de plaatsvervangend directrice gezien.

Zoë zelf had de crèmekleurige rijbroek die deel uitmaakte van het schooluniform van Snowfields die morgen schoon aangetrokken. Maar die zat nu al vol modderspetters. En haar rijlaarzen stonden stijf van het vuil, terwijl ze nog niet eens gereden had.

‘Hier.’ Mevrouw De Cresco wees met het rijzweepje dat ze vasthield over Shamans rug heen naar de wei.

‘Wat?’ vroeg Zoë, die haar niet begreep.

‘De omheining.’

Zoë volgde met haar blik de punt van het zweepje naar het houten hek rondom de wei. Tussen twee palen was de bovenste dwarsplank aan de ene kant losgeraakt.

‘Dat heeft Shaman gedaan.’ De stem van de lerares was net zo ijskoud als de lucht.

‘Pardon?’ Zoë keek mevrouw De Cresco verbaasd aan. ‘Hebt u hier soms camera’s geïnstalleerd, of hoe weet u het anders?’

Er was geen enkele emotie te zien op het gezicht van mevrouw De Cresco toen ze langs Zoë naar de beschadigde plek liep. Ze morrelde aan de plank, waardoor die helemaal losraakte.

Tom was hoopvol naar haar toe komen sjokken en duwde nu zijn neus tegen haar hand. Hij was voor niemand bang.

Mevrouw De Cresco woude door zijn warrige zwarte manen. Zelfs zij wees de kleine tinker niet af. Geen wonder dat Tom dacht dat hij onweerstaanbaar was.

‘Een van de paardenverzorgers heeft het Shaman zien doen.’ Ellen de Cresco liet de plank in de sneeuw vallen.

Tom stak zijn hoofd zo ver mogelijk door de onderste twee planken en snuffelde eraan. Toen wendde hij zijn hoofd teleurgesteld af. Niets te eten, leek hij te denken. Jammer.

Aan de andere kant van de wei dook nu een quad met sneeuwkettingen op, die langzaam naar hen toe kwam knetteren. Brent, een van de paardenverzorgers, begroette hen met een knikje voor hij van de quad in de sneeuw sprong.

‘Daar ben je eindelijk,’ zei mevrouw De Cresco in plaats van een begroeting. ‘Ik sta hier al een eeuwigheid te wachten.’

Brent keek op zijn horloge. ‘Halfdrie hadden we afgesproken. Ik ben precies op tijd.’

Mevrouw De Cresco negeerde zijn antwoord, zoals ze elke opmerking negeerde die haar niet beviel.

‘Heb jij gezien dat Shaman de omheining heeft beschadigd?’ vroeg Zoë aan Brent, die nu een gereedschapskist van de quad tilde.

‘Wat?’ Brent keek haar verbaasd aan en wendde zich toen tot mevrouw De Cresco. ‘Wat heeft Shaman ermee te maken?’

‘Hij heeft de schade veroorzaakt,’ zei ze kil. ‘Een van je collega’s heeft het gezien.’

‘Echt?’ Brent trok een van zijn wanten uit en krabde onder zijn dikke wollen muts. ‘Wie dan?’

‘Ik weet zijn naam niet,’ antwoordde mevrouw De Cresco.

Er werkten een dozijn paardenverzorgers op Snowfields, die allemaal al jaren in dienst waren. Het was

typisch voor mevrouw De Cresco dat ze niet wist hoe ze heetten. Mensen die lager in de pikorde stonden dan zij, interesseerden haar meestal niet.

Toch wist Zoë tamelijk zeker dat de lerares Shamans aanval op het hek had verzonnen. Al sinds Zoë in de paardenfluisteraarklas op Snowfields Academy zat, had de plaatsvervangend directrice de pik op haar en probeerde ze haar constant dwars te zitten. En nadat Zoë Ellen de Cresco tijdens een springconcours in Californië nogal voor gek had gezet, was hun verhouding er niet beter op geworden.

Maar Zoë had geen idee wat de lerares met een dergelijke leugen wilde bereiken.

‘Wat is er?’ ging mevrouw De Cresco op snerpende toon verder. ‘Ga je dit nog repareren of verwacht je een papieren verzoek? Vervang de bovenste plank maar gewoon helemaal. Hij lijkt me behoorlijk rot. En als je dan toch bezig bent, controleer dan meteen ook de andere planken. De paarden in de wei zijn waardevol en er zitten beren in het woud.’

Brents blik werd met elk woord dat ze zei onheilspellender. Mevrouw De Cresco behandelde hem als een beginner, die je alles moest uitleggen. Hij beende met grote passen op de lerares af, die voor de zekerheid een stap achteruitdeinsde, en rammelde toen ook aan de planken.

‘Er is hier helemaal niets rot,’ bromde hij. ‘De omheining wordt regelmatig gecontroleerd.’

‘Vervang die planken toch maar. Anders stel ik jou er persoonlijk verantwoordelijk voor als er iets gebeurt. En dat kan een duur grapje worden.’

Brent keek haar vol ongeloof aan. ‘Maar dat is toch...’

‘Wat?’ vroeg mevrouw De Cresco dreigend.

Hij verstomde en beet geïrriteerd op zijn onderlip.

‘Zoë helpt je wel,’ zei de lerares.

‘Wat?’ riep Zoë verontwaardigd uit. ‘Dat kan niet. Ik wilde net gaan rijden!’

Tot eind maart gold op Snowfields Academy het winterlesrooster. De leerlingen hadden ’s morgens drie uur les en daarna pauze tot halfvijf. Op die manier waren zowel rijlessen als buitenritten bij daglicht mogelijk. Als Zoë nu niet kon gaan, zou het de moeite niet meer lonen om te gaan rijden.

‘Jouw paard heeft tenslotte al die ellende veroorzaakt.’ Mevrouw De Cresco schonk Zoë een spottende glimlach.

Daar was ze de hele tijd op uit geweest, dacht Zoë. Waarschijnlijk zou ze niet tevreden zijn voordat Zoë de halve omheining had vervangen.

Zoë overwoog om mevrouw De Cresco erop te wijzen dat Shaman helemaal haar paard niet was. Hij was eigendom van Jacob Cole, de leraar van de paardenfluisteraarklas. Maar ze slikte de opmerking in. Zij was

verantwoordelijk voor Shaman, dus ze zou zich nu ook niet achter Jacob verschuilen.

Ellen de Cresco stak haar neus in de lucht, draaide zich om en liep met grote passen in de richting van het schoolgebouw.

Brent keek haar met zijn armen over elkaar geslagen na. 'Hup, op je paard, en wegwezen jij,' zei hij toen de lerares buiten gehoorsafstand was.

'Dat kan toch niet,' protesteerde Zoë. 'Als mevrouw De Cresco...'

'Wegwezen, zei ik.' Brent keek haar grinnikend aan. 'Dat hek krijg ik in mijn eentje wel gerepareerd.'

2

Shaman knabbelde aan een dorre tak die uit de sneeuw omhoogstak. Zoë had de hengst op een kleine open plek tot stilstand gebracht. In de zomer kwam ze hier vaak om te lezen of door de beek te waden, die tussen de bomen door kronkelde.

In deze tijd van het jaar was het nog dichtgevroren en van het malse gras dat Shaman in de zomer zo graag van de grond lostrok, was nog niets te zien.

Toch liet Zoë zich van Shamans rug glijden. Ze had hem bijna de hele weg laten galopperen, dus een korte pauze zou de mustang goeddoen.

Ze ademde de zuivere, koude winterlucht in en liep door de sneeuw naar de oeroude esdoorns, die om de open plek heen stonden. De stammen hadden een omtrek van meerdere meters en Zoë zou ze in haar eentje dus nooit kunnen omvatten.

Boven haar hamerde een specht tegen een tak. Zoë keek omhoog, maar hoewel de takken nog kaal waren, was de vogel nergens te zien. Het kloppen van zijn snavel was zo luid dat ze bijna het zachte pingeltje miste waarmee haar telefoon aangaf dat ze een berichtje had.

Het was toch al verbazingwekkend dat het berichtje doorkwam. Snowfields Academy bevond zich midden in de wildernis. In het reusachtige bosgebied waarin het ruiterinternaat stond, was het bereik zo slecht dat je meestal niet eens mobiel kon bellen.

Zoë haalde haar telefoon uit haar broekzak. Misschien was het een berichtje van mevrouw De Cresco, die weer iets nieuws had bedacht om dwars Zoë te zitten. In dat geval las ze het liever niet.

Maar toen ze het display activeerde, zag ze dat het berichtje van Cyprian kwam. Ze trok een handschoen uit en opende het.

Jacob heeft een pachter gevonden, stond er.

Dat was alles. Geen inleiding, geen groet. Dat was typisch Cyprian. Hij was bij het schrijven al net zo zuinig met woorden als in het echte leven.

Zoë had het gevoel dat de specht plotseling dubbel zo snel tegen de tak hamerde.

Shaman leek Zoë's plotselinge opwinding op te merken. De zwarte mustang hief zijn hoofd en kwam

naar haar toe. Ze merkte dat ze rustiger werd toen hij zijn voorhoofd tegen haar bovenarm drukte.

Ze keek weer op haar telefoon en las het berichtje nog een keer.

Cyprian was nog op Jacobs ranch in Californië. Sinds de herfst had hij een time-out van Snowfields. Hij zorgde in de Rocky Mountains voor Jacobs paarden en ging daar ook naar school... af en toe, in elk geval.

De relatie tussen hem en Zoë was voorbij. Toen Zoë een paar weken geleden naar een springconcours in Californië was gevlogen om uit te zoeken hoe het met hen verder moest, had Cyprian van de gelegenheid gebruikgemaakt om het uit te maken met haar.

Sindsdien was hun contact vreemd genoeg weer verbeterd. Ze belden vaak en spraken over alles wat hen bezighield, net als in het begin van hun vriendschap. De zielsverwantschap, die Zoë tot nu toe met niemand anders had gevoeld, was terug. Misschien was het toch nog niet helemaal voorbij, dacht Zoë elke keer wanneer ze een van hun gesprekken afsloten.

In Californië had Cyprian Zoë ook verteld dat hij terug wilde komen naar Snowfields zodra Jacob een pachter had gevonden voor de ranch, die dan voor de paarden zou zorgen. Dat was nu kennelijk gebeurd.

En nu? Zoë voelde geen blijdschap, alleen grote verwarring. Wist ze nou maar wat Cyprian echt dacht.

En hoe ze met elkaar moesten omgaan wanneer ze elkaar binnenkort weer elke dag in de klas en op het internaat zagen.

‘Wanneer kom je dan terug?’ mompelde Zoë.

Haar wijsvinger zweefde even boven het telefoon-symbooltje naast Cyprians naam voordat ze haar vinger-top erop liet zakken.

Terwijl ze wachtte tot de verbinding tot stand werd gebracht, stopte de specht opeens met zijn gehamer. De stilte in het woud ruiste in haar oren.

Toen verscheen op het display de melding: *verbinding niet mogelijk*.

Ze blies haar adem uit die ze ongemerkt had ingehouden en schrok van de opluchting die ze voelde.

Nadat ze Shaman terug naar de wei had gebracht, rende Zoë het pad op naar school. De lucht was bijna de hele dag grijs geweest, maar tijdens haar rit was het opgeklaard. Nu scheen de zon op het schoolgebouw, dat er met zijn dikke witte muren en vele torentjes, puntgevels en erkers uitzag als een middeleeuws slot. Terwijl het pas honderd jaar geleden door een spoorwegmiljonair was gebouwd. Erachter reikten de besneeuwde bergtoppen waaraan de school zijn naam dankte naar de hemel.

Ze had nu de stenen brug bereikt, die een soort slotgracht overspande. Daarachter lag de poort naar de

binnenplaats. Maar Zoë sloeg het smalle pad in, dat langs de slotgracht naar de achterkant van het gebouw liep. Ze had zo scheikunde en het lab was in de nieuwbouw achter de eetzaal ondergebracht. Maar eerst moest ze nog wat schoolspullen uit het oude koetshuis halen, waar het klaslokaal van de paardenfluisteraars was.

Op Snowfields was het wat warmer dan in het woud en het water in de gracht was alleen aan de randen nog met een dun laagje ijs bedekt. In het midden zwommen alweer wat eenden.

Zoë ging onwillekeurig langzamer lopen. Ze had helemaal geen zin in scheikunde. Meneer Doelicht, hun leraar, gaf vreselijk saai les. Zelfs zijn experimenten waren saai.

Het oude koetshuis, dat vroeger de garage van het slot was geweest, stond een eindje bij de rest van de school vandaan. Dat paste goed bij de paardenfluisteraars, die een beetje een uitzondering vormden op de eliteschool.

Toen Zoë met haar schoolspullen onder haar arm weer het lage gebouw uit stapte, viel haar blik op de kleine roundpen, waar net een prachtige hengst een volte draafde. Zijn rode vacht lichtte in de zon op als vuur.

In het midden stond Jacob. De leraar van de paardenfluisteraarklas was zoals altijd van top tot teen in

het zwart gekleed. Zelfs de cowboyhoed op zijn lange, donkere haar was zwart.

Hij merkte Zoë niet op, want zijn aandacht was volledig op de vos gericht die om hem heen liep. Zoë kende het dier. Jacob werkte nu al sinds afgelopen herfst met Magic. Dankzij hem had het getraumatiseerde paard ongelooflijke vorderingen gemaakt.

Jacob werkte parttime als leraar Natural Horsemanship aan Snowfields Academy. De rest van de tijd behandelde hij getraumatiseerde en moeilijke paarden. Ondanks de afgelegen ligging van de school brachten veel paardenbezitters hun dieren naar hem toe, om ze door Jacob van hun tics en angsten te laten bevrijden. En omdat het hem bijna altijd lukte het vertrouwen van die paarden te winnen, breidde zijn reputatie als uitstekende paardenfluisteraar zich steeds verder uit. Hij kreeg inmiddels veel meer aanvragen dan hij aankon.

Isabelle zat op de omheining van de roundpen. Het knappe meisje met het zijdezachte donkerbruine haar was Zoë's beste vriendin – en de beste leerling in de paardenfluisteraarklas. Ze assisteerde Jacob vaak bij zijn werk.

Zoë trok niet hun aandacht. Ze wist dat Jacob niet gestoord wilde worden wanneer hij met een paard bezig was. Maar Isabelle keek op en zwaaide naar haar.